

[Iver Poulsen.]

anlægge en saglig vurdering, er en sag af så presserende karakter, at det er forsvarligt at piske den igennem, sådan som man nu er i færd med. Hvis man mener, at udviklingen har gjort en revision påkrævet, er spørgsmålet simpelt hen for vigtigt og for gennemvævet af tekniske, sociale, juridiske og arbejdsretlige hensyn til, at det er forsvarligt at foretage en sådan revision alene på den måde, det kan gøres her i folketinget selv med en nok så grundig udvalgsbehandling og en nok så god vilje fra alle sider.

Derfor gentager jeg, som jeg sagde i foråret: funktionærloven af 1938 var et for sin tid udmærket resultat af en saglig kommissionsbehandling, ligesom visse betydningsfulde ændringer i 1948 var kommissionsresultater. Lad os nu derfor i 1963 ikke lægge navn til et stykke mere eller mindre lovjask, men lad os få en alsidigt sammensat kommission af sagkyndige til at gøre det grundlæggende arbejde. Sagen er så vigtig, at den fortjener en sådan undersøgelse, og den haster vel ikke mere, end at der kan blive tid til det.

At vi ikke står ene om denne opfattelse, er der jo slet ingen tvivl om, og jeg kan bl.a. henvise til, at næstformanden for hovedstadens venstre, direktør Johs. Ammundsen fra Dansk Arbejdsgiverforening, på et møde i mandags ifølge Berlingske Tidende har givet udtryk for nøjagtig den samme opfattelse.

Jeg skal herefter gå lidt nærmere ind på enkelte grundtanker i regeringslovforslaget. Lad mig allerførst sige, at det er udmærket, vi får at vide, at man har forhandlet med en række interesserede organisationer, men det er efter vor mening en mangel, at folketinget ikke bliver gjort bekendt med de fremsatte ønsker og indholdet af de stedfundne forhandlinger; det vil ikke være tilfredsstillende, navnlig ikke for de uafhængige, hvis man vil henvise til, at det skal der nok blive gjort nærmere rede for i udvalget, for dér får vi jo ikke lejlighed til at være med.

Der er tre større væsentlige ting, som er nye i regeringens lovforslag: reglen om 15 timers funktionærer, kravet om, at opsigelser skal være skriftlige, og reglen om beskyttelse mod usaglig opsigelse.

Ifølge lovforslaget skal man fremtidig have status som funktionær, hvis man blot arbejder gennemsnitligt 15 timer om ugen for vedkommende arbejdsgiver. Det forekommer os, at denne regel er i modstrid med selve funktionærbegrebet. Det har altid været sådan, at skulle man have det lange opsigelsesvarsel, løn under sygdom og andre goder, måtte man være knyttet nærmere og varigt og med i hvert fald hovedparten af sin arbejdskraft til sin arbejdsgiver, og det nærmere tilknytningsforhold er et samfundsmæssigt gode, som bør støttes. Det sker bl. a. ved at opretholde den nuværende ordning, at man er funktionær, hvis ens arbejdskraft i det væsentlige står til arbejdsgiverens disposition. Ifølge lovforslaget ville man kunne være funktionær flere steder samtidig, og det strider imod selve begrebet funktionær.

Det er oplyst, at man med dette 15 timers forslag navnlig tænker på at sikre de deltidsarbejdende kvinder. Vi synes, det er ret og rimeligt at støtte de kvinder, som har lyst og evne til at supplere familiens indtægt. Det er ret og rimeligt både over for de pågældende kvinder og også af samfundsøkonomiske grunde. Men hvorfor skal det nu netop være på denne måde? De deltidsarbejdende kvinder skal ikke støttes bare ved en art titelinflation, ved at udnævne dem til noget, som de egentlig slet ikke er. Men støtte og ansporing, som på dette område i høj grad er på sin plads, kan og bør gives ganske anderledes effektivt og rationelt og ad andre veje, hvis man virkelig mener noget alvorligt med det og ikke kun har partitaktiske hensyn for øje, nemlig ved løsning af sambeskatningsspørgsmålet, fradragsret for nødvendig huslig hjælp og andet lignende.

Hvilken interesse har de deltidsbeskæftigede kvinder så i at blive funktionærer? Man synes at glemme, at funktionæren ikke alene har rettigheder, men også pligter, navnlig pligten til at møde på sit arbejde, give en måneds varsel ved fratrædelse og nøjes med at holde de ferier, som loven hjemler. Men den typiske deltidsarbejdende kvinde er moderen med skolesøgende børn; hun er interesseret i at være hjemme, når børnene er syge, uden at hun derved overtræder sine pligter, og hun er interesseret i at være hjemme i den lange sommerferie